

Arrest

nr. 287 430 van 11 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 14 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 14 maart 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 7 juni 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.2.1. Op 22 maart 2021 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 2 september 2021 wordt

ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. X van 10 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2.2. Op 7 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 28 augustus 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst bent. U bent geboren in het dorp Samarkhel (district Behsud, provincie Nangarhar), en u verklaarde dat u er uw hele leven gewoond had. U vertrok omstreeks 11 asad 1394 (2 augustus 2015) uit Afghanistan. Na een reis van vijftwintig dagen kwam u in België aan op 28 augustus 2015. Dezelfde dag nog verzocht u een eerste keer om internationale bescherming. U verklaarde daarbij dat uw vader stiekem lid was van de Taliban. Hij ging maandenlang met hen weg, om tussendoor telkens voor één of twee dagen naar huis te komen. Ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan raakte uw vader gewond. Uw vader bleef 30 of 40 dagen thuis om te herstellen. Daarna hervatte hij zijn oude ritme. Drie of vier weken voor uw vertrek uit Afghanistan zetten uw grootmoeder, uw moeder en uw oom van vaderskant uw vader onder druk om te vertellen wat hij eigenlijk deed. Uw vader gaf toe dat hij lid was van de Taliban. Hierna stopte uw vader zijn activiteiten voor de Taliban. Zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban naar uw huis. Ze vroegen waar u en uw vader waren. Uw moeder zei hen dat jullie niet thuis waren, waarop ze weer vertrokken. De volgende dag gooiden de Taliban een dreigbrief bij jullie huis. De dag daarna kwamen de Taliban opnieuw naar jullie huis. U slaagde erin te ontsnappen naar het huis van uw oom van moederskant. Uw vader verdween. U wist niet of hij ontsnapt is, of dat hij meegenomen werd door de Taliban. U bleef drie dagen bij uw oom van moederskant, waarna u Afghanistan verliet. Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de Taliban nog twee keer naar uw huis gekomen om naar u en naar uw vader te vragen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de Taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 11 jauza 1393 (1 juni 2014), en een enveloppe waarin deze taskara u toegestuurd werd.

Op 16 mei 2018 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 14 maart 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), gezien u afstand deed van uw beroep.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 7 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 15 november 2019 ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 28 juli 2020 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS om uw verklaringen uit uw volgend verzoek toe te lichten. U hield bij de registratie van uw tweede verzoek vast aan uw vroegere verklaring dat u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst was, en dat u geboren bent in het dorp Samarkhel (district Behsud, provincie Nangarhar). U verklaart nu evenwel dat u deze plek op zeer jonge leeftijd verliet en dat u als Afghaans vluchteling in Tawda, Peshawar in Pakistan woonde. Daarnaast zou u gelogen hebben over de samenstelling van uw familie. U hebt zes zussen en vijf broers. Uw broers, zussen en uw ouders zouden nog steeds in Tawda verblijven. U verliet Pakistan omdat het leven er zwaar was.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u twee Proof of Registration (PoR)-kaarten op uw naam voor, kopieën van vier PoR-kaarten van uw gezinsleden, kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden, een kopie van een bevestiging van de woonplaats van uw familie, foto's van formulieren van UNHCR waaruit moet blijken dat uw familie zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, en een foto van uw vaccinatiekaart. Voorts merkt u, via uw advocaat, op 11 augustus 2020 op dat uw familie zich in het dorp Garhi Kalay in het district van Kama bevindt.

Op 23 maart 2021 nam het CGVS in uw tweede verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw verblijf in Pakistan, gezien de documenten die u neerlegde fraude deden vermoeden, en gezien u geen elementen aanbracht die een ander licht wierpen op de vaststellingen van

in uw eerste verzoek. Deze beslissing werd op 6 september 2021 ingetrokken door het CGVS omwille van de veranderde situatie in Afghanistan, die de inschatting van uw nood aan internationale bescherming bemoeilijkte.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet loopt.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In uw huidig verzoek past u uw verklaringen aan. U zegt dat u alles gelogen heeft (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 30 oktober 2019, punt 12 & CGVS, 28 juli 2020, p. 7). Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Er kan echter niet zomaar geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U stelt dat u over alles gelogen heeft. In uw eerste verzoek stelde u in Samarkhel geboren te zijn en er gewoond te hebben tot vlak voor uw komst naar Europa (verklaring eerste verzoek DVZ, 24 februari 2016, punt 10). Bij het indienen van uw tweede verzoek houdt u vast aan uw geboorteplaats, maar stelde u daar op zeer jonge leeftijd vertrokken te zijn (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dan weer dat u in Pakistan geboren bent (CGVS, 28 juli 2020, p. 4). Deze incoherentie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U legt wel PoR-kaarten neer om uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan te ondersteunen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel originele PoR-kaarten moeilijk te vervalsen zijn, het niet uitgesloten is dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoeft. Op de kaarten die u neerlegt, staat vermeld dat u en uw familie afkomstig zijn uit Kama in de provincie Nangarhar, terwijl u zegt dat u en uw familie uit Behsud afkomstig zijn (CGVS, 28 juli 2020, p. 6-7). Dit wijst erop dat u allicht niet de geldige houder bent van deze PoR-kaart(en).

Daarnaast legt u geen eenduidige verklaringen af over het moment van uw vertrek uit Pakistan. Bij het indienen van uw tweede verzoek zegt u dat u zes of zeven jaar geleden uit Pakistan vertrok (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 15), omstreeks 2012 of 2013 dus. Uit de PoR-kaart die u neerlegde blijkt evenwel dat ze nog vernieuwd werd in 2014. Dat allicht beseffende, stelt u op het CGVS dat u ongeveer vijf jaar eerder uit Pakistan vertrok (CGVS, 28 juli 2020, p. 8), omstreeks 2015 dus. Deze incoherentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en doet eens te

meer vermoeden dat u uit alle macht uw verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die u ter beschikking hebt.

Ook over uw familie bent u niet eenduidig. Waar u in uw eerste verzoek nog zei dat u enkel twee broers had (verklaring eerste verzoek DVZ, 24 februari 2016, punt 17), verklaart nu dat u in totaal zes zussen en vijf broers heeft (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 12). U verklaart dat u loog in uw eerste verzoek uit vrees naar Pakistan teruggestuurd te worden (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 5). Dat klaart echter niet uit waarom u over basisgegevens als de samenstelling van uw familie zou gelogen hebben. Gevraagd waarom u over een banale zaak als het aantal broers en zussen gelogen had, ontkent u dat u gelogen hebt. U zegt dat u enkel de namen van uw jongste broer en zus niet kent (CGVS, 28 juli 2020, p. 5). Opnieuw geconfronteerd met uw vroegere verklaring dat u over uw familie gelogen had, zegt u enkel 'Nee' (CGVS, 28 juli 2020, p. 5). Met deze reacties klaart u in zijn geheel niet uit waarom u niet de waarheid zou hebben gesproken over de samenstelling van uw gezin. Het vermoeden rijst dan ook dat u zich een nieuwe familiesamenstelling aanmeet zodat ze zou overeenkomen met de documenten die u ter beschikking hebt. Uw opmerking dat u de namen van uw jongste broer en zus niet kent (CGVS, 28 juli 2020, p. 5), versterkt dit vermoeden alleen maar.

Bovendien zegt u dat u een broer met de naam Z. (...) hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 12), terwijl dit niet blijkt uit de samenstelling van uw familie op basis van uw PoR-kaart. Ook dat doet vermoeden dat uw verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die u ter beschikking hebt, maar daar niet altijd in slaagt.

Ook over de verblijfplaatsen van uw familie overtuigen uw verklaringen niet. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u dat uw ouders en al uw broers en zussen in Tawda in Pakistan verblijven (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 12). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze al drie of drieënhalve jaar terug in Afghanistan wonen (CGVS, 28 juli 2020, p. 4), wat zou betekenen dat ze al in 2016 of 2017 terugkeerden, ruim voor het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Dat u uw verklaringen over hun terugkeert plots wijzigt, zonder enige toelichting daarbij (CGVS, 28 juli 2020, p. 4), doet opnieuw vermoeden dat u uw verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die u ter beschikking hebt.

Op het CGVS toont u immers ook een foto van een formulier van UNHCR waaruit moet blijken dat uw familie zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U verklaart echter dat uw familie zich in het district Kama bij de familie van uw moeder zou hebben gevestigd (CGVS, 28 juli 2020, p. 4), terwijl uit de documenten die u voorlegt blijkt dat ze naar Behsud zouden zijn teruggekeerd. Deze incoherentie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan. Het vermoeden dat u uw verklaringen tracht aan te passen aan de documenten die u ter beschikking hebt, maar daar niet volledig in slaagt, wordt zo eens te meer versterkt.

Omwille van al deze elementen volstaan de PoR-kaarten die u neerlegt niet om aan te tonen dat u in Pakistan zou zijn geboren en getogen. U maakt immers niet aannemelijk dat u de geldige kaarthouder bent. Ook aan de terugkeerformulieren van UNHCR kan geen bewijswaarde worden toegekend. U maakt immers ook niet aannemelijk dat het uw familie betreft.

Daarnaast legt u Afghaanse identiteitsdocumenten neer van mensen over wie u stelt dat het uw familieleden zijn. Om te beginnen blijkt hierboven dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiesamenstelling, wat de bewijswaarde van deze stukken al aantast. Bovendien legde u in uw eerste verzoek een taskara neer waarover u nu zelf aangeeft dat hij vals was. U stelt immers dat u deze tegen betaling in Brussel hebt aangeschaft en dat u zelf uw foto er op hebt geplakt (CGVS, 28 juli 2020, p. 11). Dat toont aan dat u in de mogelijkheid bent om aan valse documenten te geraken en er niet voor terugdeinst deze neer te leggen in de hoop zo kans te maken op internationale bescherming. Dit element straalt dan ook bijzonder negatief af op de bewijswaarde van de stukken die u nu voorlegt. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Dezelfde opmerkingen zijn van toepassing op het attest waaruit moet blijken dat uw familie in Kama zou wonen. Daarnaast heeft dit document geen officiële hoofding, waardoor de bewijswaarde nog vermindert. Ook wordt in dit document expliciet vermeld dat u zich in België bevindt, wat erop wijst dat het enkel is

opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Ook dat ondermijnt de bewijswaarde van het stuk. Bovendien staat in het attest vermeld dat uw familie in het subdorp Garai, deel van het dorp Deh Ghazi in het district Kama woont. Zelf weet u dat echter niet op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, 28 juli 2020, p. 4). Zo blijkt dat u de inhoud van uw eigen document niet kende. Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familie. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat u alle mogelijke informatie hierover te weten zou willen komen. Dat u later, via uw advocaat, preciseert dat uw familie zich in het dorp Garhi Kalay in het district van Kama bevindt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u op het moment dat u de kans kreeg uw tweede verzoek om internationale bescherming toe te lichten de inhoud van de documenten die u voorlegde niet kende.

De vaccinatiekaart kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Deze kaart wijst er hoogstens op dat een zekere A. (...), zoon van T. (...), bepaalde vaccinaties gekregen heeft. Zelfs al behoort deze kaart u werkelijk toe, wat niet met zekerheid kan worden vastgesteld, dan nog biedt ze geen informatie over uw nationaliteit of verblijfplaatsen. Bovendien strookt de geboortedatum op deze kaart, 30 juni 1995, niet met de geboortedata die op de PoR-kaarten staan, namelijk (1 januari) 1996. Dat uw documenten onderling niet overeenstemmen doet eens te meer fraude vermoeden.

Omwille van al deze elementen moet worden vastgesteld dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa, en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van uw familie. Bijgevolg maakt u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat ook uw verklaringen over uw vrees of risico ingeval van een terugkeer naar Afghanistan niet overtuigen. Gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Afghanistan, zegt u dat u hier vrij bent. U drinkt hier alcohol en dat kan daar niet. Opnieuw dezelfde vraag gesteld, zegt u dat u er gewoon niet kan leven. Gevraagd wat u denkt dat u zou overkomen, zegt u dat u hier een vrij leven hebt. Nogmaals deze vraag gesteld, zegt u dat de taliban u zullen vermoorden. Gevraagd waarom u dat laatste denkt, stelt u dat u hier een vrij leven leidt, met Franse vrienden, en dat u zich dat daar niet kan permitteren (CGVS, 28 juli 2020, p. 24-25). Uit geen van deze opmerkingen kan een nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Alcohol drinken en Franse vrienden hebben zijn immers geen fundamenteel recht. U maakt voorts niet concreet aannemelijk dat u de taliban zou moeten vrezen. Uw uitspraak hierover is immers niet gebaseerd op concrete aanwijzingen of gebeurtenissen.

U verklaart nog dat uw vader lang geleden in Samarkhel in Behsud een conflict kende met de dorpsouderen (CGVS, p. 7). Om te beginnen moet hierover opgemerkt dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw andere verklaringen ook hierop afstralen. Wat er ook van zij, u verklaart dat dit probleem enkel uw vader betreft. De broers van uw vader zouden immers nog probleemloos in dat dorp kunnen blijven wonen (CGVS, p. 7). Bovendien zegt u zelf dat dit probleem van heel lang geleden dateert (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid, temeer u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van uw familie.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 28 juli 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen

van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel als volgt aan:

“Verzoeker wenst voorafgaand te benadrukken dat alle bij dit verzoekschrift geciteerde bronnen publiekelijke, op het internet vrij te raadplegen bronnen zijn van nationale of internationale (asiel)organisaties. Verzoeker verwijst naar het nieuwsbericht van Uw Raad van 18 februari 2022 over de overeenkomst tussen de DVZ, het CGVS, de Orde van Franstalige en Duitstalige Balies en de Orde van Vlaamse Balies die stelt dat van deze bronnen geen papieren kopie toegevoegd moet worden en dat een link naar de elektronische versie op een publiekelijk toegankelijke website volstaat.

Verzoekende partij is zich bewust van het uitzonderlijk lange verzoekschrift, onder meer door het zeer uitgebreid citeren van verschillende bronnen, waartoe het zich genoodzaakt zag gezien het gebrekkig onderzoek dat verwerende partij naar de huidige stand van zaken in Afghanistan heeft gevoerd.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Gezien de onderzoekspllicht die op verwerende partij rust naar de situatie in het land van herkomst en het ernstige gebrek hieraan, meent verzoeker dat er geen andere optie bestond dan deze gedetailleerde informatie zelf aan te reiken aan Uw Raad.”

Verzoeker stelt vervolgens dat er een gebrek is aan elementen om aan te tonen dat hij in het kader van zijn volgende verzoek om internationale bescherming niet aan zijn medewerkingsplicht zou hebben voldaan en wijst op zijn profiel van Afghaanse vluchteling die zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht. Hij zet hierover het volgende uiteen:

“In het eerste deel van haar beslissing stelt het CGVS dat verzoeker geen zicht zou bieden op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa, en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie en dat hij bijgevolg geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Verzoeker is daarmee niet akkoord en wenst als eerst te beklemtonen dat hij in het kader van zijn volgende aanvraag tot internationale bescherming degelijk de waarheid zegt met betrekking tot die elementen van zijn profiel en dat hij dit keer degelijk aan zijn medewerkingsplicht voldaan heeft door correcte verklaringen af te leggen en documenten neer te leggen om verschillende aspecten van die verklaringen te staven.

-Het CGVS stelt : “(…)”

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verklaard dat zijn familie momenteel in Kama (p.4) verblijft in het huis van zijn maternale oom (p.5). Hij heeft dan verklaard dat hij vier maternale ooms heeft die alle woonachtig zijn in Kama (p.6). De redenen waarom die vier ooms daar verblijven is omdat zij afkomstig zijn uit Kama, district waarvan zijn moeder ook afkomstig is, wat ook blijkt uit de (neergelegde) taskara van zijn moeder waarop vermeld is dat zij afkomstig uit het district Kama, dorp Deh Ghazi.

Verzoeker verklaart dat de reden waarom de hele familie geregistreerd is als zijnde afkomstig uit Kama - terwijl de vader inderdaad afkomstig is uit Behsud- te wijten is aan het feit dat, toen de familie in Pakistan zich registreerde, alleen de moeder in het bezit was van haar taskara (een andere dan degene die neergelegd is die recent is).

De reden aangehaald door het CGVS om te besluiten dat verzoeker niet de geldige houder is van de PoR kaarten zijn dus niet geldig.

-Het CGVS stelt ook: “(…)”

Verzoeker heeft verklaard dat hij niet naar school is gegaan omdat hij daarin geen interesse had en dat hij zich altijd bezig met werk gehouden heeft (p. 18). Hij heeft ook verklaard niet te weten wat een hoofdstad was (p.15), wat een aanduiding is dat hij inderdaad niet -of sowieso laag- geschoold is en wat ook een uitleg kan zijn voor het feit dat hij eigenlijk niet echt in staat is zich in de tijd te situeren. Om die redenen dienen zijn verklaringen qua tijd gerelativeerd te worden en kan niet zomaar afgeleid worden uit het feit dat hij eerst verklaard heeft Pakistan 6 of 7 jaar geleden te hebben verlaten en daarna "ongeveer 5 jaar" geleden dat hij het zegt met de enige bedoeling zijn verklaringen te doen overeenstemmen met de documenten die hij neerlegde. Verzoeker had trouwens die documenten al tijdens zijn gehoor bij de DVZ neergelegd; indien zijn bedoeling was zijn verklaringen te doen overeenstemmen met de documenten had hij toen al 4 of 5 jaar moeten verklaren...

-Wat betreft het argument van het CGVS dat hij gelogen heeft over zijn familiesamenstelling tijdens zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming stelt verzoeker dat hij het heeft gedaan omdat hij de raad had gekregen om het simpel te houden om minder vragen te hebben...

-Het CGVS stelt verder in de beslissing: "(...)"

Ter staving van zijn volgende verzoek tot internationale bescherming heeft verzoeker een foto van een PoR kaart op naam van "Z. U. M. T." geboren op (...) 2002 neergelegd alsmede de UNHCR Voluntary Repatriation Form van zijn familie waar die naam terug te vinden is. De verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn familiesamenstelling stemmen dus overeen met de documenten die hij neergelegd heeft.

-Het CGVS werpt ook het volgende argument op: "(...)"

Uit de neergelegde documenten, meer bepaald de UNHCR Voluntary Repatriation Form blijkt dat toen de familie zich geregistreerd heeft op 31-10-2016, tweede dagen naar haar aankomst in Afghanistan (op 29-10-2016), zij verklaard heeft dat zij de intentie had om naar Behsud te gaan (cf: "intended destination"). Uit dit document kan enkel afgeleid worden dat, op het moment van haar aankomst in Afghanistan, de familie van verzoeker de intentie had om zich in Behsud te vestigen. Uit dit document kan echter niet worden afgeleid dat zij daar degelijk teruggekeerd is. Het feit dat de familie in Kama verbleef was bevestigd door het attest opgesteld door dorpsoudsten (document dat het CGVS "kopie van een bevestiging van de woonplaats van uw familie" noemt), waar geschreven is dat de familie in het subdorp Garai, deel van het dorp Deh Ghazi in het district Kama woont -een dorp dat volgens de taskara van de moeder van verzoeker haar geboorteplaats is-

Die situatie was de heersende situatie op het moment van zijn persoonlijk onderhoud in juli 2020 en op het moment van het indienen van het beroep in april 2021.

Een paar maanden geleden heeft verzoeker de informatie gekregen dat zijn familie verhuisd was. Zij is nu woonachtig in het dorp Trilyee (Tarely) gelegen in het district van Chaparhar. De juiste positie van hun huis is de volgende :

(...)

-In tegenstelling tot wat het CGVS beweert menen we dus dat er geen element bestaat (of tenminste onvoldoende elementen) om te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de geldige kaarthouder is van de PoR kaart die hij neerlegt.

Hier moet ook opgemerkt worden dat er een duidelijke fysieke gelijkenis bestaat tussen het kind op de PoR kaart en de oude tiener die zichzelf in 2015 bij de Belgische autoriteiten voorstelde (zie foto op minderjarige fiche van verzoeker en o.a. vorm van oren, mond, haarimplantatie bij slapen, nekpluigen)

Daarnaast dient ook onderlijnd te worden dat verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over verschillende aspecten van zijn leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan en van zijn directe omgeving in en rond het vluchtelingenkamp van Tawda Khazana in Peshawar, (zie pp. 11 tot 21 en p.23) Zo heeft hij bijvoorbeeld veel details gegeven over overstromingen die plaats gevonden hebben "zeven of acht jaar geleden ongeveer, misschien wel langer" en die zijn familie en andere families van het kamp geïmpacteerd hebben (p.20). Uit de objectieve informatie blijkt dat grote overstromingen plaats gevonden hebben in 2010 o.a. in de regio van Khyber Pakhtunkhwa en die miljoenen Pakistanen en Afghaanse vluchtelingen daardoor getroffen werden, o.a. vluchtelingen uit Khazana.¹

Volgens ons kan het CGVS dus niet gevolgd worden als het meent dat verzoeker aan zijn medewerkingsplicht niet heeft voldaan daar hij geen zicht geboden heeft op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa, en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie. Hij heeft inderdaad, enerzijds, gedetailleerde verklaringen afgelegd over zijn leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan en ook sommige details gegeven over de terugkeer van zijn familie naar Afghanistan. Anderzijds heeft hij ook meerdere documenten neergelegd om zijn profiel en de situatie van zijn familie te staven.

Als gevolg menen we dat de asielinstanties zich niet achter het feit dat verzoeker niet aan zijn medewerkingsplicht zou hebben voldaan kunnen verschuilen om daarvan af te leiden dat het onmogelijk is zijn nood aan internationale bescherming te evalueren.

Verder menen we dat aan zijn profiel als zijnde een Afghaanse vluchteling die zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht niet betwijfeld zou moeten zijn; een element die mogelijks in aanmerking zou moeten worden genomen in het onderzoek naar zijn nood aan bescherming omwille van zijn (toegeschreven verwestering)”

Verzoeker wijst er verder op dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Hierna gaat verzoeker als volgt in op “*het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering*”:

“Verwerende partij meent dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft gehad op zijn nood aan internationale bescherming. Verwerende partij meent dat er van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving daarvan had moeten overmaken aan het CGVS en dat uit het ontbreken daarvan kan afgeleid worden dat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker meent dat verwerende partij niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk verwerende partij tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Zoals in het arrest 270.813 van Uw Raad van 31 maart 2022 wordt benadrukt, kan beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist deze tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden. Volgens Uw Raad moet verzoeker in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatsvinden.

Verzoeker meent dat het, op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, wel degelijk mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, op basis van ' het feit dat hij in geval van terugkeer als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden.

In dat verband dient er in aanmerking te worden genomen dat het vaststaat dat verzoeker op 28 augustus 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in België heeft ingediend. Hij was toen 19 jaar oud. Aangezien verzoeker niet naar Afghanistan teruggereerd is staat er dus ook vast dat hij al sinds meer dan 6,5 jaar op een ononderbroken manier in België (of Europa) verblijft.

Na een verblijf van meer dan 6 jaar in België/Europa kan aangenomen worden dat er sprake is van een verregaande vorm van verwestering in hoofde van verzoeker.

Dat reflecteert zich ook gedeeltelijk is zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (dat plaats vond voor machtsovername door de talibans) rond het feit dat hij hier “een vrij leven” leeft, “alcohol drinkt enzovoort” (CGVS, p.24)

Als zijn raadvrouw hem de vraag stelt wat hij met “een vrij leven” meende voegt hij toe dat hij hier ook meerdere vriendinnen heeft gehad, vrij veel uitgaat en soms hashish rookt.

Zijn onmogelijkheid om zich aan de heersende normen in de Afghaanse maatschappij aan te passen en onder het strikte bewind van de talibans te leven is des te groter dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond en dus nooit onder de controle/in de aanwezigheid van de talibans heeft geleven. Dat heeft hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard:

(...) (CGVS, pp.24-25)

Het is duidelijk dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan. Los van die moeilijkheden, zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het westen.

Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van ‘verwesterd’ te zijn.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf ‘verwesterd’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban zal gepercipieerd worden na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan en een jarenlang verblijf in Europa.”

Verzoeker geeft vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het begrip “verwestering” in de Afghaanse context en past dit dan als volgt toe op zijn eigen situatie:

“In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en dat hij sedert bijna zeven jaar in België, een Europees, Westers land woont. Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange période in België, op zeer ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als ‘verwesterd’, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.”

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico’s voor personen die als verwesterd beschouwd worden en hekelt hij het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op ‘verwestering’ en naar de mogelijke risico’s in dat verband.

Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban aan de basis ligt van de huidige situatie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt een beëdigde vertaling van de *taskara* van verzoekers moeder (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. In haar nota houdende “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” refereert verwerende partij aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.2.4. Bij een op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een werkpostfiche voor uitzendarbeid, twee loonfiches, drie arbeidsovereenkomsten, zijn *curriculum vitae* en een e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie, omdat (B) ook zijn verklaringen over zijn vrees of risico ingeval van een terugkeer naar Afghanistan niet overtuigen, omdat (C) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker diende op 28 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde dat hij een Afghaans staatsburger is, die geboren is in het dorp Samarkhel, in het district

Behsud van de provincie Nangarhar, waar hij zijn hele leven gewoond had tot zijn vertrek uit Afghanistan omstreeks 2 augustus 2015. Hij verklaarde verder dat zijn vader stiekem lid was van de Taliban, maar zijn activiteiten voor de Taliban stopzette na confrontatie door familieleden. Hierna zouden de Taliban op zoek zijn gegaan naar verzoeker en zijn vader en hen hebben bedreigd. Op 14 mei 2018 besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers verklaringen over zijn vluchtmotieven en omdat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming. Bij arrest nr. 218 305 van 14 maart 2019 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

In het kader van huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij niet terugkeerde naar Afghanistan en hield hij vast aan zijn vroegere verklaring dat hij een Afghaans staatsburger is, geboren in het dorp Samarkhel, in het district Behsud van de provincie Nangarhar. In tegenstelling tot wat hij had verklaard in het kader van zijn eerste verzoek, verklaarde hij hierbij evenwel dat hij deze plek op zeer jonge leeftijd verliet en dat hij als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij in het kader van zijn eerste verzoek gelogen had over de samenstelling van zijn familie. Hij verklaart thans zes zussen en vijf broers te hebben. Zijn broers, zussen en ouders zouden nog steeds in Pakistan verblijven. Verzoeker stelt Pakistan te hebben verlaten omdat het leven er zwaar was.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure van zijn huidig verzoek zijn twee *Proof of Registration*-kaarten (hierna: PoR-kaarten) voor, alsook fotokopieën van de PoR-kaarten van zijn gezinsleden, van foto's van de *taskara's* van zijn familieleden, van een bevestigingsbrief van de woonplaats van zijn familie, van formulieren van UNHCR waaruit moet blijken dat zijn familie zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan en van zijn vaccinatiekaart (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Te dezen is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In uw huidig verzoek past u uw verklaringen aan. U zegt dat u alles gelogen heeft (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 30 oktober 2019, punt 12 & CGVS, 28 juli 2020, p. 7). Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Er kan echter niet zomaar geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U stelt dat u over alles gelogen heeft. In uw eerste verzoek stelde u in Samarkhel geboren te zijn en er gewoond te hebben tot vlak voor uw komst naar Europa (verklaring eerste verzoek DVZ, 24 februari 2016, punt 10). Bij het indienen van uw tweede verzoek houdt u vast aan uw geboorteplaats, maar stelde u daar op zeer jonge leeftijd vertrokken te zijn (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dan weer dat u in Pakistan geboren bent (CGVS, 28 juli 2020, p. 4). Deze incoherentie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U legt wel PoR-kaarten neer om uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan te ondersteunen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel originele PoR-kaarten moeilijk te vervalsen zijn, het niet uitgesloten is dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoeft. Op de kaarten die u neerlegt, staat vermeld dat u en uw familie afkomstig zijn uit Kama in de provincie Nangarhar, terwijl u zegt dat u en uw familie uit Behsud afkomstig zijn (CGVS, 28 juli 2020, p. 6-7). Dit wijst erop dat u allicht niet de geldige houder bent van deze PoR-kaart(en).

Daarnaast legt u geen eenduidige verklaringen af over het moment van uw vertrek uit Pakistan. Bij het indienen van uw tweede verzoek zegt u dat u zes of zeven jaar geleden uit Pakistan vertrok (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 15), omstreeks 2012 of 2013 dus. Uit de PoR-kaart die u neerlegde blijkt evenwel dat ze nog vernieuwd werd in 2014. Dat allicht beseffende, stelt u op het CGVS dat u ongeveer vijf jaar eerder uit Pakistan vertrok (CGVS, 28 juli 2020, p. 8), omstreeks 2015 dus. Deze incoherentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en doet eens te meer vermoeden dat u uit alle macht uw verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die u ter beschikking hebt.

Ook over uw familie bent u niet eenduidig. Waar u in uw eerste verzoek nog zei dat u enkel twee broers had (verklaring eerste verzoek DVZ, 24 februari 2016, punt 17), verklaart nu dat u in totaal zes zussen en vijf broers heeft (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 12). U verklaart dat u loog in uw eerste verzoek uit vrees naar Pakistan teruggestuurd te worden (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 5). Dat klaart echter niet uit waarom u over basisgegevens als de samenstelling van uw familie zou gelogen hebben. Gevraagd waarom u over een banale zaak als het aantal broers en zussen gelogen had, ontkent u dat u gelogen hebt. U zegt dat u enkel de namen van uw jongste broer en zus niet kent (CGVS, 28 juli 2020, p. 5). Opnieuw geconfronteerd met uw vroegere verklaring dat u over uw familie gelogen had, zegt u enkel 'Nee' (CGVS, 28 juli 2020, p. 5). Met deze reacties klaart u in zijn geheel niet uit waarom u niet de waarheid zou hebben gesproken over de samenstelling van uw gezin. Het vermoeden rijst dan ook dat u zich een nieuwe familiesamenstelling aanmeet zodat ze zou overeenkomen met de documenten die u ter beschikking hebt. Uw opmerking dat u de namen van uw jongste broer en zus niet kent (CGVS, 28 juli 2020, p. 5), versterkt dit vermoeden alleen maar.

(...)

Ook over de verblijfplaatsen van uw familie overtuigen uw verklaringen niet. Bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u dat uw ouders en al uw broers en zussen in Tawda in Pakistan verblijven (verklaring volgend verzoek DVZ, 30 oktober 2019, punt 12). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze al drie of drieënhalve jaar terug in Afghanistan wonen (CGVS, 28 juli 2020, p. 4), wat zou betekenen dat ze al in 2016 of 2017 terugkeerden, ruim voor het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Dat u uw verklaringen over hun terugkeert plots wijzigt, zonder enige toelichting daarbij (CGVS, 28 juli 2020, p. 4), doet opnieuw vermoeden dat u uw verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die u ter beschikking hebt.

(...)

Omwille van al deze elementen volstaan de PoR-kaarten die u neerlegt niet om aan te tonen dat u in Pakistan zou zijn geboren en getogen. U maakt immers niet aannemelijk dat u de geldige kaarthouder bent. Ook aan de terugkeerformulieren van UNHCR kan geen bewijswaarde worden toegekend. U maakt immers ook niet aannemelijk dat het uw familie betreft.

Daarnaast legt u Afghaanse identiteitsdocumenten neer van mensen over wie u stelt dat het uw familieleden zijn. Om te beginnen blijkt hierboven dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw familiesamenstelling, wat de bewijswaarde van deze stukken al aantast. Bovendien legde u in uw eerste verzoek een taskara neer waarover u nu zelf aangeeft dat hij vals was. U stelt immers dat u deze tegen betaling in Brussel hebt aangeschaft en dat u zelf uw foto er op hebt geplakt (CGVS, 28 juli 2020, p. 11). Dat toont aan dat u in de mogelijkheid bent om aan valse documenten te geraken en er niet voor terugdeinst deze neer te leggen in de hoop zo kans te maken op internationale bescherming. Dit element straalt dan ook bijzonder negatief af op de bewijswaarde van de stukken die u nu voorlegt. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Dezelfde opmerkingen zijn van toepassing op het attest waaruit moet blijken dat uw familie in Kama zou wonen. Daarnaast heeft dit document geen officiële hoofding, waardoor de bewijswaarde nog vermindert. Ook wordt in dit document expliciet vermeld dat u zich in België bevindt, wat erop wijst dat het enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Ook dat ondermijnt de bewijswaarde van het stuk. Bovendien staat in het attest vermeld dat uw familie in het subdorp Garai, deel van het dorp Deh Ghazi in het district Kama woont. Zelf weet u dat echter niet op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, 28 juli 2020, p. 4). Zo blijkt dat u de inhoud van uw eigen document niet kende. Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familie. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat u alle mogelijke informatie hierover te weten zou willen komen. Dat u later, via uw advocaat, preciseert dat uw familie zich in het dorp Garhi Kalay in het district van Kama bevindt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u op het moment dat u de kans kreeg uw tweede verzoek om internationale bescherming toe te lichten de inhoud van de documenten die u voorlegde niet kende.

De vaccinatiekaart kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Deze kaart wijst er hoogstens op dat een zekere A. (...), zoon van T. (...), bepaalde vaccinaties gekregen heeft. Zelfs al behoort deze kaart u werkelijk toe, wat niet met zekerheid kan worden vastgesteld, dan nog biedt ze geen informatie over uw nationaliteit of verblijfplaatsen. Bovendien strookt de geboortedatum op deze kaart, 30 juni 1995, niet met de geboortedata die op de PoR-kaarten staan, namelijk (1 januari) 1996. Dat uw documenten onderling niet overeenstemmen doet eens te meer fraude vermoeden."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij niet akkoord is en het beklemtonen dat hij in het kader van zijn (huidig) volgend verzoek om internationale bescherming wel degelijk de waarheid zegt en dit keer aan zijn medewerkingsplicht voldaan heeft door correcte verklaringen af te leggen en documenten neer te leggen om verschillende aspecten van die verklaringen te staven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat zijn maternale ooms en zijn moeder afkomstig zijn uit het district Kama en stelt dat dit ook blijkt uit de neergelegde *taskara* van zijn moeder. Hij betoogt vervolgens dat de reden waarom de hele familie geregistreerd is als zijnde afkomstig uit Kama (terwijl zijn vader inderdaad afkomstig is uit Behsud) te wijten is aan het feit dat alleen zijn moeder in het bezit was van haar *taskara* toen de familie zich in Pakistan registreerde. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn moeder toen een andere *taskara* in haar bezit had dan de *taskara* die hij neerlegde in het kader van zijn tweede verzoek. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, legde verzoeker geen geloofwaardige verklaringen af over zijn familiesamenstelling, wat de bewijswaarde van de door hem voorgelegde *taskara*'s al aantast. Verder wordt er terecht op gewezen dat verzoeker gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds een *taskara* had neergelegd waarover hij nu zelf aangeeft dat deze vals was (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020, p. 11), wat aantoonde dat verzoeker in de mogelijkheid is om aan valse documenten te geraken en er niet voor terugdeinst deze neer te leggen in de hoop zo kans te maken op internationale bescherming. Ten slotte blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Verzoeker betwist geen van deze pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er op dat de neergelegde *taskara* van zijn (beweerde) moeder slechts een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en dat uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de naam van zijn (beweerde) moeder op deze (vertaling van de) *taskara* op een andere wijze is geschreven dan op de *Proof of Registration*-kaart van zijn (beweerde) moeder en op de formulieren van UNHCR waaruit moet blijken dat zijn familie zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Gelet op deze vaststellingen kan verzoekers loutere bewering (*post factum*) dat de reden waarom de hele familie geregistreerd is als zijnde afkomstig uit Kama (terwijl zijn vader inderdaad afkomstig is uit Behsud) te wijten is aan het feit dat alleen zijn moeder in het bezit was van haar *taskara* toen de familie zich in Pakistan registreerde niet overtuigen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de vaststelling dat zijn verklaringen over de herkomst van zijn familie niet overeenstemmen met de vermeldingen daarover op de door hem neergelegde PoR-kaarten te weerleggen en blijft hij in gebreke om aan te tonen dat hij de geldige houder is van deze PoR-kaarten en dat de personen die daarop vermeld staan zijn familieleden betreffen.

Tegen de motieven van de bestreden beslissing dat hij geen eenduidige verklaringen aflegde over het moment van zijn vertrek uit Pakistan, brengt verzoeker in dat hij niet- of laaggeschoold is en daardoor niet echt in staat is zich in de tijd te situeren. Hij verwijst onder andere naar zijn verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en waaruit zou blijken dat hij niet weet wat een hoofdstad is. Om die reden meent verzoeker dat zijn verklaringen *qua* tijd gerelativeerd dienen te worden en dat er uit het feit dat hij eerst verklaard heeft Pakistan zes of zeven jaar geleden te hebben verlaten en daarna ongeveer vijf jaar geleden niet zomaar afgeleid kan worden dat hij dit verklaarde met de enige bedoeling om zijn verklaringen te doen overeenstemmen met de documenten die hij neerlegde. Hij wijst er overigens op dat hij zijn PoR-kaarten al tijdens de registratie van zijn volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had neergelegd en dat hij, indien het zijn bedoeling was zijn verklaringen te doen overeenstemmen met de documenten, toen al had moeten verklaren dat hij vier of vijf jaar geleden

Pakistan had verlaten. Een desgevallend gebrek aan scholing kan evenwel niet verklaren dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij Pakistan heeft verlaten. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om coherente verklaringen af te leggen over zijn vertrek uit Pakistan. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens analfabetisme, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Indien verzoeker werkelijk niet in staat zou zijn om gebeurtenissen in de tijd te situeren, kan bovendien worden verwacht dat hij dit aangeeft. Dat verzoeker bij de DVZ eerst zonder enig voorbehoud verklaarde dat zijn vertrek uit Pakistan zes of zeven jaar geleden plaats vond, maar daarna op het CGVS stellig verklaarde dat dit vijf jaar geleden gebeurde, is niet ernstig en kan niet eenvoudigweg verklaard of verschoond worden door een gebrek aan scholing. Aldus ontkracht noch weerlegt verzoeker het vermoeden dat hij zijn verklaringen wil doen overeenstemmen met de documenten die hij ter beschikking heeft. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie.

Dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming over zijn familiesamenstelling zou hebben gelogen omdat hij de raad had gekregen om het simpel te houden, zodat hij minder vragen zou hebben, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien compleet onaannemelijk is. Het is immers eenvoudiger om vragen te beantwoorden over de daadwerkelijke samenstelling van het gezin dan om gedurende verschillende interviews steeds consistent te moeten liegen daarover. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij gedurende zijn eerste verzoek had gelogen uit vrees om naar Pakistan teruggestuurd te worden (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 7, 'deel DVZ', 'verklaring volgend verzoek', vraag nr. 15). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij niet gelogen heeft over het aantal broers en zussen, maar dat hij enkel de namen van zijn jongste broer en zus niet kent (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020, p. 5). Opnieuw geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij over zijn familie gelogen had, heeft verzoeker dit louter ontkend (*ibid.*). De adjunct-commissaris heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld dat verzoeker met deze reacties niet uitklaart waarom hij niet de waarheid zou hebben gesproken over de samenstelling van zijn gezin en dat het vermoeden dan ook rijst dat hij zich een nieuwe familiesamenstelling aanmeet, zodat deze zou overeenkomen met de documenten die hij ter beschikking heeft. Dat verzoeker in het kader van de onderhavige beroepsprocedure in zijn verzoekschrift plots weer een nieuwe uitleg geeft en stelt dat hij heeft gelogen omdat hij de raad had gekregen om het simpel te houden, zodat hij minder vragen zou hebben, is niet ernstig en tekenend voor het bedrieglijke karakter van zijn verzoek.

Verzoeker voert voorts aan dat hij een paar maanden voor het indienen van zijn verzoekschrift de informatie heeft gekregen dat zijn familie verhuisd is en nu woonachtig is in het dorp Trilyee (Tarely), gelegen in het district Chaparhar, doch hij laat na deze loutere bewering te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. De weblink die zou verwijzen naar de "*juiste positie van hun huis*" op *Google Maps* bevat slechts een foto vanuit vogelperspectief waaruit onmogelijk kan worden afgeleid dat het nieuwe huis van verzoekers familie daarop te zien is. Gezien verzoeker reeds eerder leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, kan hieraan niet zomaar geloof worden gehecht.

De Raad stelt op basis van het voorgaande vast dat de PoR-kaarten die verzoeker neerlegt niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan zou zijn geboren en getogen en dat ook aan de terugkeerformulieren van UNHCR geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekers argumentatie dat er geen element bestaat of dat er tenminste onvoldoende elementen bestaan om te stellen dat hij niet aannemelijk maakt dat hij de geldige kaarthouder is van de PoR-kaart die hij neerlegt, kan dan ook niet worden gevolgd. Dat er een duidelijke fysieke gelijkenis zou bestaan tussen het kind op de PoR-kaart en de oudere tiener die zichzelf in 2015 bij de Belgische autoriteiten voorstelde, kan niet objectief worden vastgesteld en kan hoe dan ook, gezien al de voorgaande vaststellingen, niet volstaan om aan te nemen dat deze PoR-kaart wel degelijk aan verzoeker toebehoort.

Verzoeker voert nog aan dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over verschillende aspecten van zijn leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan en van zijn directe omgeving in en rond het

vluchtelingenkamp van Tawda Khazana in Peshawar, doch hij laat na *in concreto* uiteen te zetten welke verklaringen hij zou hebben afgelegd en op welke wijze deze een ander licht dienen te werpen op de gedane beoordeling. Dat verzoeker bijvoorbeeld veel details heeft gegeven over overstromingen die plaats gevonden hebben, werpt hierop geen ander licht nu deze details eenvoudig kunnen worden ingestudeerd. Bijgevolg kan verzoeker met dit summiere betoog niet volstaan om aan te tonen dat hij als Afghaan geboren en getogen is in Pakistan en er tot zijn verblijf naar Europa heeft gewoond.

Daarnaast heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat er uit het door verzoeker beweerde conflict tussen zijn vader en de dorpsouderen geen nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart nog dat uw vader lang geleden in Samarkhel in Behsud een conflict kende met de dorpsouderen (CGVS, p. 7). Om te beginnen moet hierover opgemerkt dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw andere verklaringen ook hierop afstralen. Wat er ook van zij, u verklaart dat dit probleem enkel uw vader betreft. De broers van uw vader zouden immers nog probleemloos in dat dorp kunnen blijven wonen (CGVS, p. 7). Bovendien zegt u zelf dat dit probleem van heel lang geleden dateert (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid, temeer u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van uw familie.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie en dat er uit het door verzoeker beweerde conflict tussen zijn vader en de dorpsouderen geen nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat er op geen enkele wijze onderzocht werd of hij in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch wat de reële risico's zijn die hieraan verbonden zijn en stelt dat hij *in casu* niet gehoord is geweest. Voorts stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat artikel 48/6, §§ 1 en 5, van de Vreemdelingenwet wordt geschonden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming ter staving aan het CGVS zou overmaken en dat aangezien hij dat niet heeft gedaan er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Vervolgens verwijst verzoeker naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker meent verder dat het op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie wel degelijk mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève vast te stellen, op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden. De Raad wijst er op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich inderdaad niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen, relevante elementen aan te brengen, zodat de adjunct-commissaris een beoordeling kan maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er wat dit betreft op dat de adjunct-commissaris terecht heeft gesteld dat verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) de mogelijkheid had om dergelijke elementen over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om elementen over te maken aan het CGVS waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Indien de machtsovername van de taliban tot gevolg had dat verzoekers individuele situatie dermate gewijzigd is waardoor hij een nood aan internationale bescherming heeft, kon er inderdaad redelijkerwijze van hem

verwacht worden dat hij, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou hebben overgemaakt aan het CGVS. Nu verzoeker heeft nagelaten om dergelijke concrete elementen aan te brengen, kon de adjunct-commissaris er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban aan de macht zijn gekomen geen concrete impact had op zijn persoonlijke situatie. Een schending van artikel 48/6, §§ 1 en 5, van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift of het neerleggen van een aanvullende nota ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of nieuwe elementen kenbaar te maken, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op zijn verblijf in België en Europa en op de verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020 heeft afgelegd dat hij hier vrij is, hier alcohol drinkt, vertrouwd is met het leven hier, niet weet hoe de mensen in Afghanistan leven, hier een vrij leven leidt, zich daar geen leven kan permitteren zoals hier en hier Franse vrienden heeft (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020, p. 24-25). Hij geeft ook aan dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond. Ook in zijn aanvullende nota gaat verzoeker uitgebreid in op zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa. Dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond, of er enkel tot zeer jonge leeftijd heeft gewoond en dat er niet getwijfeld kan worden aan zijn profiel als zijnde een Afghaanse vluchteling die zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht, kan dus niet worden vastgesteld. Zelfs indien aan het door verzoeker voorgehouden profiel geloof zou kunnen worden gehecht, stelt de Raad ten overvloede nog vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen opgegroeid is in een vluchtelingenkamp waar allemaal Afghanen woonden (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020, p. 14), contact heeft met zijn familie die reeds sinds meerdere jaren terug in Afghanistan woont (*ibid.*, p. 4-5) en contact heeft met vrienden uit Pakistan die nu in Afghanistan wonen (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 7, ‘deel DVZ’, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag nr. 20), zodat kan worden aangenomen dat hij er over een netwerk beschikt. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit zijn loutere verwijzing naar zijn ononderbroken verblijf van zeven en een half jaar in België (of Europa) kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar de verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2020 heeft afgelegd, met name dat hij hier vrij is, hier alcohol drinkt, vertrouwd is met het leven hier, niet weet hoe de mensen in Afghanistan leven, hier een vrij leven leidt, zich daar geen leven kan permitteren zoals hier en hier Franse vrienden heeft (adm. doss., stuk 7, dossier voor intrekking, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk

onderhoud van 28 juli 2020, p. 24-25), en stelt dat hij ook aan zijn raadvrouw heeft uitgelegd dat hij hier meerdere vriendinnen heeft gehad, vrij veel uitgaat en soms *hashish* rookt (wat volgens hem een getuigenis vormt van de vrijelijke en ongedwongen omgang met westerse niet-moslims en vrouwen), laat hij evenwel na deze loutere beweringen verder uit te werken, te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Bovendien wijst de Raad er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Ook waar hij in zijn aanvullende nota beweert dat hij zich de “*kernwaarde*” verdraagzaamheid heeft eigengemaakt, zoals ook andere westerse normen en waarden “*die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan*”, laat hij na dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stavingstuk bij te brengen. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afgaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er verder op dat hij sinds 2017 heeft gewerkt in België. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota een werkpostfiche voor uitzendarbeid, twee loonfiches, drie arbeidsovereenkomsten en zijn *curriculum vitae*. Deze documenten tonen evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, tonen deze stukken geen daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij gedurende de jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder zijn er geen indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Er blijkt dan ook niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmplementeerd door de taliban. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers terugkeer.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet zonder dat hij een Afgaans paspoort had op dat moment. Indien hij nu dient terug te reizen naar Afghanistan, zal dit volgens hem ofwel met een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, ofwel met

een *laissez-passer*, afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of de Belgische overheid. Hij stelt dat dit hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien hij met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen, zo stelt hij. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul is het volgens hem eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen. Indien hij over land zou reizen voor een deel van zijn reis, kunnen de stempels in zijn paspoort of *laissez-passer* volgens hem roet in het eten strooien en dreigt hij bij *checkpoints* aan een controle onderworpen te worden. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt

aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota doorspekt zijn met landeninformatie, doet hierover niet anders denken. De bij zijn aanvullende nota gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat (i) verzoeker nog steeds geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie, dat (ii) er uit het door verzoeker beweerde conflict tussen zijn vader en de dorpsouderen geen nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde kan worden afgeleid en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-

initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 27 februari 2023 neergelegde aanvullende nota). De kritiek die hij in zijn verzoekschrift uitoeft op de gebruikte landeninformatie volstaat niet. De Raad is er zich, zoals hierboven reeds gesteld, van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat er nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad benadrukt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa en evenmin op de samenstelling en de verblijfplaatsen van zijn familie. Het komt de Raad niet toe om hierover te speculeren, zodat de Raad geen verdere beoordeling inzake de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio kan maken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN